

Neergaard) er jo Nuancens Mester som Taler, det erkender jeg, han forstaar at nuancere, og han gjorde det ogsaa saadan denne Gang, at han kom saa tæt op til Regeringen som muligt for at kunne være den fuldtro Støtte. Jeg kommer til at tænke paa Taler, som bleve holdte af det ærede Medlem for Æbeltoft og for Resten ogsaa det ærede Medlem for Assens (Berntsen), der sidder ved hans Side, i Sommeren 1905, altsaa for to Aar tilbage, da Venstrereformpartiet var sprængt, og da man maaske fra forskellig Side mente, at det vilde gaa noget hurtigere tilbage end det gjorde. Det ærede Medlem for Æbeltoft holdt da en Tale i sin Valgkreds og fastslog udtrykkelig, at Militærudgifterne skulde sættes ned, og sluttede sig i alt væsentligt til det radikale Venstres Odense-Program i saglig Henseende — han kunde være uenig med det radikale Venstre om Marchens Tempo, men om Marchens Maal var han i alt væsentligt enig med dette Parti. Han forlangte udtrykkelig Militærudgifterne nedsatte. Det var samme Sommer, da det ærede Medlem for Assens rundt omkring ved de offentlige Møder fastslog, at de moderate ikke ved Forliget i 1894 havde godkendt Fæstningen, det slog han fast Gang paa Gang. (Berntsen: Det fastholder jeg endnu). Ja, det ærede Medlem er, i hvert Fald paa offentlige Møder, blevet tavs om den Ting. Men da det ærede Medlem for Æbeltoft talte forleden, var der ikke længere nogen skarp Betoning af Militærudgifternes Nedsættelse, tværtimod! Han glemte den Side af Sagen, nu var det økonomiske af mindre Betydning! Altsaa, det ærede Medlem for Æbeltoft maa foretage en lille Nuancering til Højre for at komme med som trofast Støtte for Ministeriet, som han nu staar som Ordfører for.

Den højtærede Konseilspræsident kom i sin Tale i Gaar ind paa Socialismen. Han begyndte med et stærkt Angreb paa selve Socialismens Princip, Socialismens Idé. Jeg forstod meget godt hans Mening dermed, den ærede Ordfører for Flertallet, det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) var ogsaa inde derpaa i Begyndelsen af sin Tale. Jeg forstaar meget godt, hvad Meningen er med, at der rettes et kraftigt Angreb mod Socialismen. Det er Optakten til den antisocialistiske Politik, som forberedes. Men jeg tror, at den højtærede Konseilspræsident, naar han særlig retter sit Angreb paa Socialismen, gør det for at maskere, at han i Virkeligheden ogsaa angriber Demokratiet. Hans Taktik

er letforstaaelig. Det gælder nu om, at det radikale Venstre isoleres, gøres til ingen Ting, derfor er han i sin Tone langt skarpere overfor det radikale Venstre end overfor Socialdemokratiet, for det gælder om først og fremmest at slaa den Ting fast, at der overhovedet ikke her i Landet findes Venstremænd, som ere de gamle, demokratiske Tanker tro, og saa vide vi jo meget godt, at naar dette er lykkedes ud fra den gamle Grundregel, som hedder: del og hersk, en Taktik, der allerede var kendt af de gamle romerske Cæsarer, saa skulle alle, Venstre og Højre, samle sig til den store, konservative Samlingspolitik mod Socialismen og Socialdemokraterne. Det er Meningen, det er Konturerne til den kommende Politik her i Landet. Men os Socialdemokrater kan det naturligvis kun glæde, at Socialismen skydes stærkere i Forgrunden.

Den højtærede Konseilspræsident søgte at bekæmpe Socialismen med den gamle, tarvelige Talemaade, at under Socialismen bleve vi jo alle Tjenestemænd, og saa vilde det private Initiativ og Energien forsvinde. Jeg vil dertil for det første sige, at det at blive Tjenestemænd er jo at faa en økonomisk betrygget Stilling, hvad der ikke i og for sig plejer at skræmme Folk stærkt. Hver Gang en saadan Stilling, der giver en vis økonomisk Betyggelse, er ledig, strømmer der Hundreder og atter Hundreder til for at søge den. Jeg synes heller ikke, den højtærede Konseilspræsident har Ret i at udslynge den Anklage mod Tjenestemænd og Embedsmænd, at de mangle privat Initiativ og Energi. Selv Ministrene ere Tjenestemænd, de øverste, vi have her i Staten. Jeg saa forleden Dag udtalt, at skulde Ordet Funktionær afløses af Ordet Tjenestemand, saa burde Ordet Minister ogsaa fordanskes og gøres til Tjener, og det kan der være noget i, det vilde i og for sig ikke være nogen daarlig Titel for Ministre, naar man forklarer den ret, at de ikke skulle være Hoffets Tjenere, hvad de nu alt for ofte ere, men Folkets Tjenere.

Men naar den højtærede Konseilspræsident taler om, at Tjenestemænd ikke vilde kunne være i Besiddelse af Initiativ og Energi, saa synes jeg, han udslynger en Anklage mod den danske Funktionærstand, Embedsstand, som er ganske uberegtiget. Den højtærede Konseilspræsident er ellers ikke saa bange for, hvad der smager af Staten, og det ere de øvrige Ministre heller ikke. Der ligger for os et Kort over de foreslaaede Jernbaner, og der vil man finde, at Ministrene i høj Grad